

Tôníc và chocolat nóng

(03:36:00 16-05-02)

Đôi khi tôi thấy băn khoăn giữa Nam và Tuyên. Cả hai đều gửi thư làm quen với lời giới thiệu của tôi “thích uống chocolate nóng”. Tuyên khẳng định là tôi có sở thích giống anh, còn Nam nói món chocolate của tôi gợi cho anh nhớ một câu chuyện thú vị mà anh đã đọc ở đâu đó, nếu có dịp sẽ kể cho tôi nghe.

Tuyên là giám đốc một công ty tư vấn và đào tạo nhân lực, có lẽ không tài năng và giàu có hơn nhan nhản các giám đốc trẻ thành công của những năm hai ngàn. Nhưng chắc chắn là tham vọng không thua kém. Công việc làm ăn của Tuyên gặp nhiều thuận lợi vì những cơ may từ mối quen biết có sẵn của gia đình. Tôi đoán vậy qua những lá thư. Sự tự tin của một người chưa biết khó khăn hay thất bại là gì của Tuyên không còn làm tôi nể nang nhiều. Nhưng tôi thích đọc thư Tuyên, tình cảm, văn hóa và nhiều triết lý. Còn thư của Nam, một kỹ sư ngành tin học, thì y hệt bản báo cáo công việc, luôn ngắn gọn và cụ thể : hôm nay tôi đi đâu, làm gì, tôi mới mua cuốn sách này, em đã đọc chưa?...

*

Mẹ vẫn thường nhìn tôi thờ dài. Thật ra, tôi mới 24 tuổi, chưa có gì phải nóng vội, nhưng vẻ dửng dưng của tôi làm mẹ thờ dài. Một phần, nó làm cho bà nhớ đến ba tôi, cũng dửng dưng như thế, cho đến ngày tìm thấy tình yêu thật sự của ông - những rầy cả phê bạt ngàn ở Ban Mê và một người đàn bà bị chồng bỏ vì không thể có con - thế là ông ùng ùng khoác ba lên vai và đi. Mẹ không có ý kiến gì cả, chỉ khóc đúng hai lần rồi thôi, sau khi đã thỏa thuận sòng phẳng với ba về chuyện tài sản và thủ tục. Mẹ luôn nói rằng bà chưa bao giờ yêu ba, chỉ có điều dù gì thì cũng đã sống với nhau gần ba chục năm trời... Mẹ không níu kéo nhưng vẫn cảm thấy tổn thương và bị suy sụp một thời gian trước khi quen dần với sự tự do, yên ổn. Bây giờ, mỗi ngày mẹ thức dậy đi chợ, mua sắm, rồi về tiệm đọc báo Phụ nữ, trông coi đám học trò, thỉnh thoảng mới tự tay uốn hay cắt tóc cho khách quen. Phần lớn họ là những bà nội trợ trong xóm và đôi ba người đàn ông mệt mỏi vì những phi vụ làm ăn, hoặc đôi khi, vì một bà vợ hay cầu nhàu, mỗi tháng vài lần đến tiệm để gội đầu cho thư giãn và tâm sự đôi chút chuyện đời với bà chủ tiệm mặt mũi hiền lành nhưng miệng lưỡi sắc lẹm có mái tóc xù như Julia Robert...

Tôi không đau đớn gì về một gia đình tan vỡ, vì nó đã vỡ từ lâu lắm rồi. Giống như tôi đã nhìn mãi một cái đĩa nứt đôi từ hơn chục năm trước, bây giờ, ba mẹ tôi mỗi người lấy đi một nửa và sống tiếp cuộc đời riêng của mình. Chuyện đó đối với tôi có khi còn nhẹ nhõm hơn vì cứ nhìn mãi vết nứt lạnh lùng ấy mà day dứt. Tôi vẫn yêu thương cả hai, và chúng tôi dù sao vẫn là một gia đình. Tôi cũng không vì cuộc chia tay đó mà dăm sợ chuyện chồng con. Mẹ nói, dù thế nào thì người đàn bà vẫn cứ cần một chỗ dựa, hoặc là chồng, hoặc là con, ai may phúc thì được cả hai. Tôi cũng nghĩ vậy, và đôi khi, tôi cũng thêm một tình yêu, thêm một vòng tay ôm rất chặt, một cái hôn làm bỏng rất đôi môi, nhất là những buổi tối ngồi một mình trước bàn làm việc, đợi vài con gió nghịch ngợm luồn qua những mái nhà, những con hẻm để lùa vào cửa sổ...

Lúc mới xin việc, tôi cứ nghĩ PR(*) là một nghề hào nhoáng : gặp gỡ những khách hàng lớn, tổ chức những hội nghị quan trọng ở các khách sạn năm sao... Nhưng thực tế đã mở mắt cho tôi chỉ sau một thời gian ngắn : Công việc đầy áp lực và lúc nào cũng phải xoay như chong chóng, chuẩn bị thư mời, thông cáo báo chí, panô quảng cáo, âm thanh, ánh sáng, băng tên, bánh ngọt, cà phê... Đi qua đi lại lo lắng quá giờ họp báo gần một tiếng đồng hồ mà cánh phóng viên chưa ai thêm tới, loay hoay đến toát mồ hôi khi máy in trở chứng, tới giờ họp báo vẫn chưa có thông cáo báo chí để phát. Rồi thì liên hệ khách hàng, cười nói, bắt tay, thậm chí, gà cả câu hỏi cho những phóng viên trẻ mới vào nghề... Mỗi ngày phải đối phó với những thứ lớn lao hoặc vật vãnh, dường như chẳng liên quan gì đến nhau... Thỉnh thoảng lại bị hện hò, những cuộc gặp nhập nhằng giữa công việc và riêng tư. Và sau đó là gạ gẫm, tán tỉnh, có khi dọa dẫm... Những mâu thuẫn giữa việc giữ gìn lòng tự trọng và trách nhiệm bảo vệ đối tác, chiều ý khách hàng làm tôi mệt mỏi. Bởi cứ phải chuẩn bị tư thế để đối phó nên tôi trót biết về những người đàn ông chung quanh mình rõ trước khi có thể bắt đầu yêu thích bất cứ ai trong số họ... Nghe tôi than thở, mẹ bảo rằng số phận của tôi có thể đang ở đâu đó xa hơn, ngoài môi trường mà tôi đang sống. Tôi liền gửi lý lịch lên CLB làm quen trên mạng, và tin rằng đó là một cách tương đối thận trọng để tìm kiếm số phận của mình.

Hai ngày sau khi đăng ký, tôi nhận được đúng ba cái email, Tuyên từ Hà Nội, Nam ở Sài Gòn, và một người khác du học tận bên Nhật, có giọng điệu hơi khoe khoang và ngạo nghễ. Tôi delete thư của người thứ ba và trả lời hai thư còn lại...

*

Được bốn năm tháng gì đó, khi tôi bắt đầu quên mất họ đã viết những gì trong lá thư đầu tiên gửi cho tôi thì Nam đề nghị : “Hay là mình gặp nhau đi !”.

Chúng tôi hẹn nhau ở Friends. Quán nhỏ và lịch sự, nhạc rất êm, chỉ có một thanh niên trẻ vừa phục vụ, vừa chỉnh nhạc, vừa tính tiền. Từ đó về sau, nhiều lần chúng tôi ngồi ở chiếc bàn ngay sau khung cửa kính màu nâu của Friends, nhìn sang khách sạn nhỏ đối diện, nơi những cặp tình nhân già có, trẻ có dắt nhau đi vào rồi lại trở ra, chóng vánh, chỉ tôi với Nam ngồi đó mãi, nhìn họ đến rồi đi...

Tôi không có ấn tượng gì nhiều về ngoại hình của Nam, cao hơn một chút, ba mươi hai tuổi và bắt đầu có bụng, da nâu, mắt

Tôi không có ấn tượng gì nhiều về ngoại hình của Nam, cao hơn một chút, da hơi hơi rám nắng và đôi mắt có vẻ buồn, da nâu, mắt đen, hiện lờ mờ sau cặp kính trắng... Y chang một mẫu người của computer, quen thuộc với những trang web và thứ ngôn ngữ siêu văn bản, mẫu người mà tôi tưởng tượng khi anh cho biết mình là kỹ sư phần mềm. Đôi khi Nam nói chuyện khá hài hước, nhưng luôn điềm tĩnh và chậm rãi. Anh hỏi :

- Em uống gì ?
- Gì cũng được.
- Tonic nghen ?

Tôi gật đầu. Đó là thứ nước trong vắt, chứa ký ninh, ngọt ít, đắng nhiều, có ga, vị lạ. Nam cười nhẹ, bảo : “Anh thích thứ này lắm, uống nó thấy... hay hay”. Tôi nói, em đang đợi anh kể câu chuyện về chocolate. Nam lại cười, mắt hấp háy, và kể câu chuyện về hai người yêu nhau, cô gái chỉ uống cà phê đen còn chàng trai thích chocolate nóng. Mỗi khi họ vào quán, bất cứ quán nào, người phục vụ đều luôn đưa nhầm ly của người này cho người kia. Sự nhầm lẫn đó ban đầu làm họ thấy thú vị, nhưng dần dà, lại khiến cô gái có cảm tưởng là người yêu mình hơi yếu đuối, vì mọi người vẫn cho rằng chocolate là thứ uống dành cho phụ nữ. Và họ chia tay nhau... bắt đầu từ món chocolate nóng. Câu chuyện đó cứ văng vẳng trong đầu tôi mãi, nhất là khi mẹ đặt lên bàn tôi một ly chocolate vào mỗi sáng. Món chocolate ấy đối với tôi giống như một hồi ức êm đềm của thời thơ ấu. Đó là món khoái khẩu của ba, rồi sở thích ấy thành thói quen của mẹ, và của tôi... Từ khi chia tay ba, mẹ đâm ra ghét cay ghét đắng món chocolate, nhưng thói quen pha cho tôi một ly vào mỗi sáng thì không sao bỏ được...

*

Bây giờ mỗi tuần tôi gặp Nam một lần, hoặc xem kịch, hoặc đến ngồi nghe nhạc cả buổi ở Friends, lẩn trốn cái nóng và sự ồn ào của Sài Gòn những ngày cuối tuần... Mỗi lần, Nam lại hỏi câu quen thuộc, với ngữ điệu quen thuộc: “Tonic nghen, em ?”. Chỉ có điều, lần sau Nam xin vài lát chanh, ly tonic có thêm mùi thơm nhẹ nhàng, chua chua và vị đắng dịu của vỏ chanh. Lần sau nữa, tôi nói : em thấy người ta cho chút muối. Bỏ vào, nước sẽ sủi lên, thấy không ? Và tonic thêm vị mặn nơi đầu môi... Nam nhấp một ngụm : “Bây giờ mới thiệt là ngon !”.

Từ đó, tôi có những buổi tối về nhà, mệt mỏi vì cả ngày phải đi qua đi lại, nói nói cười cười, ra lệnh và vâng dạ, thấy rất thèm một ly tonic với muối và chanh... Nhưng lần ngồi ở Friends, nhìn những đôi tình nhân khoác tay nhau đi như lướt qua bên ngoài cửa kính, tôi cứ đợi Nam nói một điều gì đó... Nhưng anh im lặng mãi. Chỉ có một lần, Nam thổ lộ rằng anh có một niềm say mê nhỏ, đó là rùa. Nhưng nhà cửa bây giờ chật chội, không có chỗ cho nó sống. Anh lặp đi lặp lại :

- Sao anh thích nuôi một con rùa quá.

Tôi bảo :

- Em thì không thích những con vật, em chỉ thích trồng cây.

Nam yên lặng một chút rồi nói, rất nghiêm túc :

- Có sao đâu. Rùa cũng dễ sống lắm, sau này em cứ trồng cây và anh nuôi rùa, mình có thể cho nó bò loanh quanh những cái cây của em.

Tôi tự hỏi mình có nên xem đó là một lời tỏ tình hay không. Rồi quyết định là không. Tôi không thích nghe một lời tỏ tình mà lại phải tự hỏi không biết đó có thật là một lời tỏ tình hay không ? Tôi giả vờ làm ngơ và Nam cúi đầu thình lình.

*

Tôi vẫn nhận mail và reply cho Tuyên mỗi tuần. Tuyên hỏi số điện thoại nhưng tôi không cho. Tôi nghĩ giọng nói có thể gây nhiều nhầm lẫn trong việc nhận biết một con người. Tôi vẫn thích sự thận trọng của những lá thư hơn, cho đến khi có thể gặp nhau trực tiếp.

... Một tuần ở Hà Nội, tôi xoay như chong chóng với chương trình ra mắt sản phẩm mới của hãng Z. Lại họp báo, tiệc tùng, quay phim quảng cáo, bắt tay, cười nói... Lần nữa mãi mới gặp được Tuyên. Thật tình, tôi không mấy bất ngờ trước vẻ hào hoa lịch thiệp và cả giọng nói nhỏ nhẹ như vuốt dọc sống lưng của Tuyên... Nhưng có điều gì đó làm tôi không thấy thoải mái ngay từ buổi gặp mặt đầu tiên ở một quán kem nhỏ gần hồ Gươm. Có lẽ, bởi Tuyên ăn mặc và xử sự trịnh trọng quá, giống như những người tôi vẫn phải bắt tay trong phòng họp.

Tuyên gọi :

- Cho hai chocolate nóng.
- Không đâu - Tôi lắc đầu - Em uống tonic, với muối và chanh.

Tuyên quay sang nhìn tôi, cau mày :

- Em thích uống chocolate cơ mà ?

Tôi ngẩng lên, nhìn khuôn mặt điển trai xa lạ của Tuyên, bắt giác thờ dài, và chợt nhận ra là thậm chí mình có thể thờ dài hàng trăm lần nữa, vì có điều gì đó nặng nề lắm cứ chặn ngang lồng ngực. Tôi thấy thêm một ly tonic đắng đắng, mặn mặn, lạnh ngắt, và vị ngọt thì đọng đầu đó, không phải trên môi, không phải trên đầu lưỡi, mơ hồ, hoang đường, như không hiện hữu trong vị giác mà là trong cảm thức. Giữa tia suy nghĩ nào đấy vừa thoáng qua về vị ngọt trong ly tonic, tôi chợt nhận ra tình yêu cũng giống như lời tỏ tình. Nó có thể bắt đầu và kết thúc bằng một thứ nước uống ở quán cà phê. Nó có thể bắt đầu từ nỗi nhớ, không phải chính con người ấy, mà là khoảng không gian, những cảm xúc bao quanh mỗi khi ta ở bên người ấy. Sự bình yên. Tôi nhận ra mình rất nhớ một giọng nói, trầm ấm với câu hỏi quen thuộc dịu dàng : “Tonic nghen, em ?”...

Tôi kể cho Tuyên nghe câu chuyện mà Nam đã kể. Tuyên lắc đầu : Chỉ vì câu chuyện ngớ ngẩn đó mà em không uống chocolate nữa à? Tôi nói, không phải, mẹ vẫn bắt em uống chocolate mỗi sáng, chỉ đơn giản là bây giờ sở thích của em thay đổi rồi. Thế thôi.

Đạo trước, tôi có lên thăm ba vài ngày. Người đàn bà kia sống cùng ba tôi trong căn nhà cổ giữa vườn cà phê rộng mênh

Đạo trước, tôi cứ lên thăm ba vài ngày. Người đàn bà kia sống cùng ba tôi trong căn nhà gỗ, giữa vườn cà phê rộng mênh mông, suốt ngày chỉ ở nhà đọc sách, nấu nướng và làm thơ, tỏ vẻ quyến luyến yêu thương tôi đúng kiểu một người đàn bà hiếm muộn... Ba có vẻ hài lòng với sự yếu đuối và phục tùng của bà, với những buổi chiều ngồi tán chuyện cà phê lên giá hay xuống giá, tình hình chiến sự thế giới ảnh hưởng đến kinh tế ra sao với mấy ông hàng xóm ở trang trại bên cạnh. Những ngày tôi ở đó, mỗi sáng lại có ba ly chocolate nóng hổi đặt trên bàn, mùi hương ngọt ngào lan ra cả nhà, thấm vào từng thớ gỗ, từng giọt sương đọng trên lá cà phê thơm lừng. Trông họ có vẻ hạnh phúc. Tôi không nhận ra sự khác nhau của ly chocolate mẹ pha ở nhà và ở đây, có lẽ ba cũng vậy. Nhưng khi về, tôi nói với mẹ là ba thường uống chocolate nhưng bà ta không pha ngon như mẹ. Mẹ cười mẫn nguyện : “Dù sao, mẹ cũng đã pha món đó hai mươi mấy năm rồi còn gì...”.

Tôi mỉm cười, ôm lấy vai mẹ và nhớ về ngôi nhà gỗ với hai con người chấp nối hạnh phúc, chợt hiểu tại sao ba lại bỏ mẹ để đến nơi ấy. Tình yêu không phải là một thói quen. Mẹ đã pha chocolate cho ba không phải vì tình yêu, mà vì thói quen. Còn người đàn bà ấy... bà nói rằng, bà không biết mình yêu ba tôi nhiều đến đâu, nhưng bà yêu vô cùng cái không gian có ba ở đó. Những buổi sáng cao nguyên trong trẻo hơn, hoa cà phê trắng hơn và thơm hơn. Bà cảm thấy việc thức dậy, nấu nước sôi rồi khuấy tan bột chocolate trong ly vào mỗi sáng là công việc tuyệt vời nhất của một ngày...

Còn tôi, tôi đã uống chocolate mãi, từ những ngày mới tự biết cầm ly uống nước, từ những ngày xa xưa khi còn cảm thấy niềm hạnh phúc gia đình như hòa tan trong ly chocolate bốc khói, cho đến những ngày hiện tại khi cảm thấy trong đó nỗi xót xa vì bị bỏ rơi vẫn xát vào trái tim của mẹ. Cho đến khi một người xa lạ mời tôi thử nước khác, trong vắt và có vị lạ lùng... Tôi nói với Tuyên rằng, tôi vô cùng xin lỗi, vì chỉ đến khi Tuyên mời chocolate tôi mới nhận ra là tôi không thích nó. Và khi nghe Tuyên tỏ tình, chính xác là tỏ tình, ngay trong buổi đầu gặp mặt thì đầu óc tôi chỉ quay quắt nhớ về một người đã tỏ tình bằng những con rùa mà thôi...

Tôi nói với Tuyên rằng, tôi vô cùng xin lỗi, vì chỉ đến khi Tuyên mời chocolate tôi mới nhận ra là tôi không thích nó. Và khi nghe Tuyên tỏ tình, chính xác là tỏ tình, ngay trong buổi đầu gặp mặt thì đầu óc tôi chỉ quay quắt nhớ về một người đã tỏ tình bằng những con rùa mà thôi...

§/Eng Nguyễn §«ng Vy

(*) Public relation - giao tế nhân sự